

[Hans Hækkerup]

Jeg vil også godt sige til justitsministeren, at der efter vores opfattelse ikke er nogen grund til at afvente højesterets dom. Vi mener, at der er behov for en skærpelse af den strafferamme, uanset hvad højesteret når frem til.

Så kan man spørge: hvorfor netop 6 år? Straffebestemmelsen i § 110 c går helt tilbage til Folkeforbundets tid. Jeg ved ikke, hvilke tungtvejende overvejelser der dengang lå til grund for den, jeg har ikke kunnet efterspore dem. Det, vi vil markere med lovforslaget, er, at vi ønsker en stramning, og vores udspil har så været en fordobling af strafferammen.

I overensstemmelse med almindelig retspraksis vil det endvidere være sådan, at en fordobling af strafferammen vil betyde, at domstolene i de tilfælde, hvor der kun idømmes bøde- eller hæftestraf, altså hvor der ikke foreligger skærpene omstændigheder, også fordobler bødens eller straffens størrelse.

Spørgsmålet om konfiskation blev rejst af SF og radikale. Hertil vil jeg godt svare, at vi selvfølgelig er parate til at drøfte en bestemmelse om obligatorisk konfiskation af fortjenesten i disse sager, og jeg havde faktisk også tænkt mig i dag at stille følgende spørgsmål til justitsministeren: har anklagemyndigheden taget skridt til at inddrage fortjenesten i Trigonsagen? Jeg tror, jeg i pressen har set nævnt tal på 8 mill. kr.

Så vil jeg afslutningsvis sige, at jeg er skuffet over den holdning, regeringspartierne indtager i denne sag. Til gengæld kan jeg ikke skjule, at jeg er glad for den holdning, som et flertal her i folketinget i dag har vist. Der må ikke herske tvivl om Danmarks vilje til at håndhæve respekten for beslutninger i FNs sikkerhedsråd. Vi har med vores forslag villet gøre det klart for dødens købmænd, at det ikke skal kunne betale sig at overtræde FNs våbenembargo, og jeg er glad over, at det lykkes.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Hans Hækkerup havde ikke meget at takke mig for, og det forstår jeg godt. Hvis det virkelig er rigtigt, at et flertal ønsker en opkriminalisering her i landet, er jeg ikke med. Det kan man så gennemføre, og det skal vi vende tilbage til ved de andre lejligheder, hvor vi skal drøfte niveauet her i lan-

det for fængselsstraffe, og hvornår der skal være maksimumsstraffe af den størrelse.

Jeg synes ikke, at repræsentanten for et tidligere regeringsparti kan stå op i dag og sige, at han bedømmer kriminalitet af den art som så stærk i forhold til andre forbrydelsesarter, at vi nu skal have en fordobling. Hvorfor har man så ikke fået det før? Det er jo ikke mig, der har bestemt den maksimumstraf, der er i dag. Hvis man mener, at våbeneksporten bør indebære en strafferamme på det dobbelte af det, den er i dag – altså en så voldsom forhøjelse – må det undre mig, at man ikke tidligere har søgt at gennemføre den.

Jeg vil også pege på standpunktets farlighed i forbindelse med den almindelige drøftelse, som jeg har forstået hidtil skulle være i retning af en nedkriminalisering her i landet, men nu bliver jeg altså åbenbart ændret i min opfattelse, måske endda af et flertal, men det vil jeg dog endnu et stykke tid tvivle på.

Hr. Leif Hermann var inde på det, da han sagde, at han ikke kunne forstå mine bemærkninger om den etiske vurdering. Ja men jeg sagde, at en etisk, moralsk, vurdering ikke alene kunne være afgørende, man måtte også i øvrigt se på behovet. Men lad mig bare tage det op med den etiske vurdering. Hr. Bjørn Elmquist spurgte med rette: hvordan med narkoforbrydelser, en forbrydelse af international karakter? Men vi behøver ikke at gå rundt i hele verden. Lad os bare se på de andre nordiske lande i forbindelse med vores strafmaksimum for narkoforbrydelser. Vi har 10 år som det højeste. Så vidt jeg husker, har Norge 21 år. Jeg går også ud fra, at hr. Leif Hermann er bekendt med, at man i visse sager ved narkoforbrydelser har mulighed for betydelig højere straffe i Sverige end i Danmark; det kan man se på udleveringsbæringener o. lign.

Ja men har vi en anden etisk vurdering af narkoforbrydelser, og bør vi have det, end Sverige og Norge? Hvis man anlægger den betragtning – og det er jo hr. Hans Hækkerups eneste argument – at vi nu virkelig skal vise omverdenen, at vi ikke kan lide forbrydelser af den art, og selv om man i tidligere socialdemokratiske regeringer har accepteret de tre år, skal vi endelig op på 6 år nu, hvad så med alt det andet? Så må vi andre være berettigede til at sige: vi bedømmer narkofor-